

SZÁSZRÉGEN 'ES VIDÉKE

KULTÚRA •
EGYHÁZ •
KÖZÉLET

XVII. évfolyam 9. (199.) szám, 2015. szeptember

Megmaradni!

III. SZÁSZRÉGENI MAGYAR NAPOK

A III. Szászrégeni Magyar Napok augusztus 27–30-a között hat helyszínen 17 rendezvénnyel várta az érdeklődőket. Mindenki találhatott kedvére valót, hiszen volt irodalmi est, filmvetítés, orgona- és régizenekonzert, történelmi vetélkedő és séta, gyermekelőadás és különböző gyerekfoglalkozások, kabaré, rokcoratórium, kispályás labdarúgó-bajnokság, gulyásfőző verseny, néptáncelőadás és térzene.

Megmaradni szülőföldünkön

A „napok” a radnótfájai kistemplomban egy olyan beszélgetéssel kezdődött, amelynek témája a szülőföldön maradás volt. A Humana Regun Egyesület Menni vagy maradni? című, adománygyűjtéssel egybekötött előadásán az erdélyi magyarság létszámának csökkenésére, az elvándorlás okaira próbáltak választ keresni a beszélgetésen részt vevők, s az is felvetődött, hogy miként állíthatják meg ezt a folyamatot az egyházak, az iskola, a civil szervezetek, a politikusok.

A rendezvényen adományt gyűjtöttek az Ady István lelkipásztor által vezetett szászrégeni szórványkollégium támogatására.

A szeretet, az összetartozás és a baráti kézfogás ünnepe

„Az Úristen nehéz helyre rendelt bennünket, de megtaláltuk helyünket és megálljuk most is. De, hogy tovább megállhassuk a helyünket, nem elég azt csak hirdetni, hanem dolgoznunk is kell. Mindenkinek a maga helyén vannak kötelességei és bármilyen kicsinyek is legyenek azok, fontos, hogy jól végezzük azokat” – gróf Teleki Pál gondolataival indították a szervezők a harmadik Szászrégeni Magyar Napok

Kenyéráldás

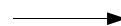
rendezvénysorozatának gálaestjét. Gondolatok, melyek nemcsak a múlt század elején, hanem ma is, holnap is, holnapután is igencsak aktuálisak maradnak.

Nagy András a helyi RMDSZ nevében köszöntötte a jelenlevőket:

– Az előző két év magyar napjainak rendezvényei bebizonyították, hogy tudunk együtt ünnepelni, tudunk egymásnak örömet szerezni, és közös erővel össze tudjuk fogni Szászrégen magyar közösségét.

Hagyományaink megőrzése, anyanyelvünk és kultúránk ápolása mindannyiunk számára fontos. Folyamatosan munkálkodnunk kell ezért, és ezt közösen kell tennünk. Erre kiváló alkalmat nyújtanak a Szászrégeni Magyar Napok.

Dr. Csige Sándor Zoltán, Magyarország Csíkszeredai Konzulátusának vezető konzulja dr. Zsigmond Barna Pál főkonzul üdvözlését tolmácsolta, és örömét fejezte ki, hogy hagyománnyá tudott válni ez az esemény.

– Ez megmutatja, hogy a helyi magyarság fontosnak tartja, hogy megmutatkozzon, fontosnak tartja a közös öröm megélését. Fontos üzenet ez nekünk, anyaországi magyaroknak is.

A konzul beszédében rámutatott, hogy a Kárpát-medencében az élhető jövő nem képzelhető el az itt élő népek kölcsönös tisztelete és együttműködése nélkül.

Kovács Péter, az RMDSZ ügyvezető elnöke levelében arra biztatja a szászrégeni magyarokat, hogy „bátran vállalják önmagukat, vigyék tovább hagyományait, és a kolozsvári, szatmárnémeti vagy a hunyadi jó példákat tekintve öregbítsék a Szászrégeni Magyar Napok hírnevét, és azért dolgozzanak a továbbiakban is, hogy magyarságunkat ne csak az ünnep-, hanem a mindennapokban is megéljük!”

Köszöntőbeszédet mondott még Szabó Árpád, a Maros Megyei Tanács alelnöke és Kovács Levente, a megyei RMDSZ ügyvezető elnöke. A gálaestet megtisztelte jelenlétével Nagy Zsigmond alispán is.

Életműdíjak

A szombati gálaesten díjazták a Rákóczi Szövetség által szervezett Réges-Régen című történelmi vetélkedő győzteseit – első helyen a Szabó Eszter IX.-es és Erős Gergely XII.-es diákok alkotta Frisch-erdő csapat végzett.

Ugyancsak a gálaesten Böjte Lídia tanárnő, a Kemény János Művelődési Társaság elnöke átnyújtotta a 2015-ös esztendő életműdíjait nt. Demeter József református lelipásztornak és Maksai Mózes tanárnak. Az ünnepelteket Torkos Ákos teológus Karinthy Frigyes Előszó és Kocsis Előd egyetemista Illyés Gyula Haza a magasban című versével köszöntötték. A gálaest második részében a Codex régizene-együttesnek tapsolhatott a közönség.

Kenyérráldás

A vasárnapi rendezvények fő mozzanata a kenyér megáldása volt, melyen Demeter József, Székely György református lelkészek, Elekes Szabolcs római katolikus segédlelkész és Rád András László református gyakornok szolgált. Az áldást követően a hatalmas kenyeret szétosztották a jelenlevőknek.

Foci és gulyásfőzés

Vasárnap délelőtt zajlott a kispályás labdarúgó-bajnokság. A benevezett hat csapat közül a legjobbnak a magyarrégeni bizonyult.

A gulyásfőzésnél a legfinomabbat a Házi titok jó szívvel csapat készítette. A csoportokra az idén is jellemző volt a finom falatok készítése mellett a szépen kidíszített sátor és ami a legfontosabb: a jó hangulat.

Nagy sikerű előadások

Szombaton este telt ház előtt került sor a csíkszeredai Open Stage Székelylend műsorára, melyben a szászrégeni közönség ízeltőt kapott az

igazi székely humorból.

A vasárnap este fénypontja a Szabó Előd és Robert Brai által írt 1849 – Volt egyszer egy szabadságharc című rockoratórium volt, melyen olyan magyarországi és erdélyi művészek léptek fel, mint Kalapács József, Tóth Reni (ex-Kormorán), Márton Fruzsina, Szabó Gyula-Győző, valamint a szászrégeni líceumok magyar néptáncosai.

Szervezők, támogatók

A III. Szászrégeni Magyar Napok szervezői: a Kemény János Művelődési Társaság, az RMDSZ szászrégeni szervezete. Társszervezők: a Humana Regun Egyesület, a Rákóczi Szövetség és az RMDSZ szászrégeni nőszervezete.

Főtámogatók: Bethlen Gábor Alap, Magyarország Csíkszeredai Főkonzulátusa, Communitas Alapítvány, Maros Megyei Tanács, az országos RMDSZ elnöki hivatala, Szászrégen önkormányzata, a CONSIKOM Kft., a Horvát patika, az Eldi pékség, a PAM Kft., a PERLA HARGHITEI Rt., a Navoflex Kft., valamint Papp Zoltán és Rád Sándor vállalkozók.

Köszönjük a többi szászrégeni cég és magánszemély támogatását is, valamint történelmi egyházaink segítségét.

Akik a mediatisálásban partnereink voltak: a Szászrégen és Vidéke havilap, a Népújság, a Vásárhelyi Hírlap, a Marosvásárhelyi Rádió, a Rádió GaGa, Nagy István és Szabó Előd, valamint a helyi Gliga tv magyar adásának szerkesztője, Bakos Enikő.

A fényképeket Balázs Csaba, Nagy F. Atila és Fábrián András készítette. A Magyar Napok Facebook-oldala Makkai Alpár munkája.

Számvetés

A négynapos rendezvény alatt és után számos véleményt meghallgattam. Sok pozitív és – merem remélni – építő jellegű kritika ért, érte a szervezőket. Voltak olyan előadások, amelyeken kevesen vettek részt, de voltak olyanok is, amelyeken a vártnál sokkal több néző volt ott, illetve aktív résztvevő kapcsolódott be. Egyesek szerint nem a legmegfelelőbb volt az időpont, a vetítés miatt későbbre kellett volna tenni a rockoratóriumot, mások szerint a lampioneregetés tűzveszélyes, le kellene mondani róla. Voltak olyanok, akiknek nagyon tetszett a kabaré, mások túl hangosnak találták stb.

Mindenkit meghallgatunk, megpróbáljuk jövőre jobban megszervezni, és még több ember számára érdekessé, vonzóbbá tenni az eseményt. Egy dologban biztos vagyok: szükség van az ilyen és a hasonló rendezvényekre, mert másképp a megmaradni szó hiábavaló lesz.

Köszönjük, hogy részt vettek a magyar napokon, jövőre is várjuk!

FÁBIÁN ANDRÁS GY.

A szászrégeni magyarságért

Hagyománnyá vált, hogy a Szászrégeni Magyar Napok gálaestjén a Kemény János Művelődési Társaság és az RMDSZ szászrégeni szervezete életműdíjjal jutalmazza azokat a személyiségeket, akik tevékenységük során nevelő, oktató munkájukkal hozzájárultak kultúránk, értékeink megőrzéséhez és bővítéséhez, valamint a szászrégeni magyarság és a város hírnevének öregbítéséhez.

2013-ban id. Jorga Ferenc képzőművészt és Samu Pál tanárt, 2014-ben Máthé Márta tanárnőt és Baróthi Ádám tanárt, szobrászművészt illetve meg ez a kitüntetés.

Idén A szászrégeni magyarságért életműdíjat nt. Demeter József református lelképásztor és Maksai Mózes tanár kapta.

Demeter József laudációja

Demeter József református lelkész 1984-től él és tevékenykedik Szászrégenben. A szászrégeni magyarságért díjat főként a jelölt azon tevékenységéért osztjuk ki, amelyet hivatása, foglalkozása mellett önzetlenül, lelkesedéssel végzett magyar közösségünkért. Ezért Demeter József tiszteletes úrnak azon főbb megvalósításait fogom említeni, amelyekkel városunk magyarsága kulturális életének gazdagításához járult hozzá.

Demeter József lelképásztor 1992-től minden pünkösdkor megszervezte a Felső-Maros mente kórusainak találkozóját. A két világháború között komoly hagyománya volt a kórusmozgalomnak, ezt a kommunizmus szétzúzta. Szászrégenben ezek a kórustalálkozók kezdetben egynaposak voltak, később, az érdeklődés növekedésével, kétnaposra váltak. Az utóbbi években 25-26 kórus lépett fel 600-700 ember részvételével. Csak az tudja, mennyi munkát, energiát követel egy ilyen rendezvény, aki foglalkozott vagy foglalkozik kulturális események szervezésével.

A lelkész másik nagy érdeme a Piccolino gyermekkórus létrehozása, és az utóbbi években a gyermekkórusok találkozójának megszervezése. Aki hallotta a Piccolinót énekelni Banga Gáspár vezetésével, tudja, hogy ezek a szászrégeni református egyház keretében zajló rendezvények magas szintűek.

2012-ben a fent említett megvalósításaiért Demeter József Kolozsváron Seprődi János-díjat kapott.

Már 15 éve, hogy a szászrégeni református nőszövetség az I-IV. osztályos tanulók számára

A díjazottak: Maksai Mózes és Demeter József

népdalversenyt tart Madárka, madárka címmel. Ezek a rendezvények évtizedek óta évi rendszerességgel zajlanak, és nemcsak népdalaink, vagy egyáltalán a színvonalas éneklés szép szokását honosították meg városunkban, hanem közösségformáló szerepük is van.

Szerintem Demeter tiszteletes úr fő műve a DIO Ház, amely 1966–2001 között épült, és 2012-től városunk magyarságának szellemi, művelődési központja lett. Amellett, hogy a Kemény János Művelődési Társaság itt tartja tevékenységének nagy részét, kiállításoknak, megbeszéléseknek, találkozóknak ad otthont. Ebben a gyönyörű házban, akik gyakran járunk oda, úgy érezzük, hogy ott csak színvonalas rendezvényeket lehet tartani, jól érezzük magunkat, büszkéek vagyunk rá, hogy városunkban létezik és működik a kultúrát kedvelő ifjabb és idősebb generációk számára ez a központ. Ezt Demeter tiszteletesnek és feleségének, Marikának köszönhetjük. A DIO Házban nem utolsósorban szociális tevékenység is zajlik: naponta

étkeztetési programot bonyolít le szociálisan sérült, szegényebb családok számára.

Beszélhetnék még Demeter József más megvalósításairól is, amelyek lelkesítő tevékenységéhez kapcsolódnak; a határon túli magyar közösségekkel való kapcsolattartásról és még számtalan rendezvényről, amelyekkel a szászrégeni magyarság szellemi, lelki, hitbeli megerősítéséhez járult hozzá.

Sajnálom, hogy rövidesen nyugdíjba vonul, de remélem, hogy nem hagyja itt végleg közösségünket s a DIO Házat, amelyet nem tudok elképzelni nélküle és a tiszteletes asszony nélkül.

Isten adjon egészséget, békés, nyugodt, de ugyanakkor tartalmas nyugdíjas éveket!

Böjte Lídia

Maksai Mózes laudációja

Maksai Mózes városunk egyik legjobb futballistája, majd edzője, aki rendkívüli szakmai tudásával hozzájárult a szászrégeni sportélet hírnevének gyarapításához.

1934. július 4-én született a Hargita megyei Felsősfalván. Egy évvel később azonban távozni kényszerültek a szülőfaluból, mivel tűzvész következtében a település leégett. Mindezek után a Maksai család Szászrégenbe költözött, ahol az Alsóvár utcában talált meleg otthonra.

A magyarrégeni református iskolában volt elemista. 1948-ban a szászrégeni Cărămidă törpecsapatánál avatták be a labdarúgás rejtelmeibe, elindulván ezzel a labdarúgói karrier sikerekben gazdag útján. Ifikorában már az Avântul színeiben rúgta a pöttyöst.

1949-ben Marosvásárhelyre került, ahol a testnevelési középiskola növendéke lett. Tanulmányait 1953-ban fejezte be.

1952-ben, ifjú kora ellenére, az Avântul felnőttcsapatába került.

1953 őszén felvételi vizsga nélkül jutott be a bukaresti testnevelési főiskolára, mivel egy tanügyminisztériumi rendelet értelmében az első öt legjobb tanuló minden testnevelési középiskolából vizsga nélkül nyert felvételt a főiskolára.

A főiskolán Roșculet Nicolae összeállított egy csapatot kimondottan elsőéves egyetemistákból. Ekkor került a Știința Bukarest – a későbbi Sportul Studentesc – csapatába.

Neve a Sportul Studentesc, a szászrégeni Avântul, az Oțelul, a Metalul, a Sörgyár, a szovátai Medve-tó csapatokhoz fűződik, melyekkel rendre magasabb osztályokba jutott. Kiváló pedagógusi felkészültségének köszönhetően 1968 és 1975 között egyetemi adjunktusként tevékenykedett a bukaresti Politehnicán. Öt éven át – 1973-ig – tanított és edzősködött is.

1961-ben feleségül vette Deák Ilonát. Házasságukból egy lányuk született, Mónika. Két szép unokája van, Dalma és Karola.

Szászrégenbe való hazatérését követően az 1-es számú (Petru Maior) líceumban vezette a testnevelési katedrát. Szakmai tudásának elismeréseként 1979 és 1992 között a helyi sportiskola igazgatójaként tevékenykedett.

Bármely régeni együttesnél is edzősködött Maksai Mózes, fő törekvése a tehetséges helybeli játékosok megkeresése és szerepeltetése volt. Ennek érdekében sokszor megfordult a környező falvakban, kis településeken az ígéretes focistacsemetek felfedezése céljából. Bíró Imre, Monoki Mihály, But Alexandru, Buta Sorin, Szabó István, Cioata Viorel, Pascu Ioan csak néhány tehetséges labdarúgó, akik felfedezése és karrierje Maksai Mózes nevéhez fűződik.

2002-ben aktív és felelősségteljes munkát vállalt Szászrégen politikai életében, a magyar közösség érdekében. Közel nyolc éven át városi tanácsosként képviselte nemcsak a szászrégeni magyarság, hanem városunk polgárainak érdekeit. Egészen rendkívüli dolognak számít, hogy mindez idő alatt nem hiányzott egyetlen tanácsulról sem. Pusztán ez a tény is sokat elárul Maksai Mózesről.

Tanár úr! Köszönjük a sok feledhetetlen pillanatot a labdarúgópályákon, a stadionokban, amikor kedvenc csapatainkat győzelemre vezette. Köszönjük tanácsosi munkáját és mindazt, amit városunkért tett!

Fábián Gizella

A III. SZÁSZRÉGENI MAGYAR NAPOK FŐTÁMOGATÓI:

Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt.,
Szászrégen önkormányzata, Maros Megyei Tanács

Országos RMDSZ, Communitas Alapítvány,
Magyarország Csíkszeredai Főkonzulátusa

Menni vagy maradni?!

A MAGYAR NAPOK ELŐESTÉJÉN

A Humana Regun Egyesületnek *Menni vagy maradni?* című, adománygyűjtéssel egybekötött előadásán az erdélyi magyarság létszámának csökkenésére, az elvándorlás okaira próbáltak választ keresni a beszélgetésben részt vevők, s az is felvetődött, hogy miként állíthatják meg ezt a folyamatot az egyházak, az iskola, a civil szervezetek, a politikusok.

A jelenlevőket *Menyei Ildikó*, a Humana Regun egyesület elnöke köszöntötte.

A rendezvényen, melynek a radnótfáji református kistemplom adott otthont a magyar napok előestéjén, *Czimbalmos István*, a Magyarok Világszövetségének szászrégeni elnöke a szervezet feladatairól beszélt, arról, hogy mit tehet a szülőföldön maradásért. *Szép Noémi* református kórházlelkész Magyarországon végezte tanulmányait, de hazatért. Erről és munkásságáról számolt be röviden a jelenlevőknek. Az egybegyűltek arra a következtetésre jutottak, hogy mindenképpen tenni kell valamit azért, hogy visszaadják az itthonmaradottak bizalmát a jövőbe, s ezt csak a civil szervezetek, az egyház és a politikai elit összefogásával lehet elérni, azáltal, hogy támogatják a fiatalokat tehetségük kibontakoztatásában. Ezért adományokat gyűjtöttek az Ady István lelképásztor által vezetett szászrégeni szórványkollégium támogatására.

A rendezvény zenés-verses összeállítás keretében zajlott, amelyen közreműködtek a Humana Regun Egyesület tagjai, valamint az irodalmi rendezvényeken díjazott diákok: Deák Imola, Nagy Endre (gitár) és Nagy Flórián, Fülöp Bernadett és Fülöp Beáta, Német Barbara és Német Franciszka, Antal Krisztina, Szép Noémi, Coskun Yasemin, Bondor Anna Renáta (ének), Torkos Ákos, valamint a felnőttek: Menyei Ildikó, Fábián Gizella, Géczy Jancsi, a Titán zenekar zongoristája és Fábián András.

Menni vagy maradni? – nagyon egyszerű a kérdés, részéről a válasz is egyszerű: maradni. Itt maradni Erdélyben. Itt maradni szülőföldünkön. És megmaradni! Megmaradni és ápolni hagyományainkat, anynyelvünket, továbbvinni kultúránkat a következő nemzedékeknek,

Senkit sem lehet erőszakkal meggyőzni, hogy maradjon, ne hagyja el szülőföldjét. Sokszor a szép szó sem használ, de azért meg lehet és meg is kell próbálni.

Az utóbbi hetekben jó néhány tanulmányt, elemzést, véleményt olvastam az elvándorlásról, a migrációról. Minél többet olvastam, annál „butább” lettem, minél több adatot, véleményt halmoztam fel, annál zavarosabb lett számomra ez a téma. Hogy miért? A politikusok a '90-

Ők maradtak

es évek óta egymást szapulják. Ezt már megszoktuk. A kormányon levők az ellenzékre, az ellenzék a kormánypártokra hárítja a felelősséget. S ez nem csak itthon, nálunk, hanem az anyaországban is így van. És nemcsak a magyarokra, hanem a románokra és a többi nemzetiségre is jellemző. Kevés munkahely, alulfizetett munka, munkanélküliség, korrupció, problémák az egészségügyben, tanügyben, igazságszolgáltatásban, etnikumok közötti konfliktusok.

Miért ne mennék el – mondja egy fiatal orvos –, amikor „kint” az itteni bérem többszörösét adják. És ezt mondja a tanár, az ács, az építőmunkás, a szociális gondozó is, és még sorolhatnám. Egykettőre lesz új kocsis, ház, nyaralás Spanyolországban vagy éppen Floridában.

Aztán majd visszajövök. Esetleg. Mi pedig sajnáljuk szegényeket, hogy el kellett hagyniuk szülőföldjüket, idegen földön kell keressék a kenyerüket.

Aztán majd hazajönnek. Esetleg. És ha hazajönnek, megkérdejük, hogy mi mit csináltunk ez alatt az idő alatt itthon, hogy jobb legyen.

Csorvási Szabó Gyula Sírás helyett című rásából idézek: „Nézzünk csak körül ezeken az itthagyt telkeken, portákon, kik lesznek az új és újabb szomszédaink, szinte nem lesz már kívül magyarok beszéljünk. Árván maradnak iskolapadjaink, óvodásszékeink, templomaink és még sorolhatnám. (...) Mindazok a személyek, akik egy nagyobb kenyér reményében hagyták itt városukat, szülőfalujukat, csüggedés helyett próbáljanak segíteni az itthonmaradottakon, szülőfalujukon azáltal, hogy támogatják a közérdekű munkákat, rendezvényeket”.

De nézzük, hogyan is állunk. Mit mutatnak a számok?

Románia lakossága a húszmilliós lélektani határ alá csökkent, összesen 19.042.936 fő lakja az országot, 2.638.038 fővel kevesebb, mint 2002-ben. Mi, magyarok sem vitézkedhetünk: a 2002-es 1.415.718 lélekszámhoz képest 193.807-tel kevesebben vagyunk, egészen pontosan 1.238.000-en. Ehhez vegyük hozzá, hogy 1992 és 2002 között 190.600-zal lettünk kevesebben, az húsz év alatt 384.407 magyar. Vegyünk tehát egy nagy lélegzetet, és mondjuk ki: közel négyszázezer.

És a nagyvilágban? A teljes (becsült) lélekszám: 14,5 millió magyar. Magyarország 8.314.029 (2011), Egyesült Államok 1.398.724 (2000), Románia 1.227.623 (2011), Szlovákia 456.467 (2011), Kanada 315.510, Szerbia 253.899 (2011), Izrael 200.000–250.000 (becsült), Ukrajna 156.600, Németország 120.000 (becsült), Nyugat-Európa 75.000–85.000 (becsült), Ausztrália és Óceánia 65.000 (becsült), Dél-Amerika 40.000–50.000 (becsült), Észak-Európa 40.000–45.000 (becsült), Ausztria 40.583, Ázsia 30.000 (becsült), Horvátország 14.048, Afrika 10.000 (becsült), Csehország 9.049 (2011), Szlovénia 6.500. Az adatok alapján több mint hatmillió magyar él Magyarország határain kívül. Szerintem sokan – ha nem is vallják be nyíltan – visszavágyanak

szülőföldjükre.

Mit kellene tegyünk, hogy itthon maradjanak a fiataljaink, hogy itthon próbáljanak belevágni a nagybetűs életbe? Először is: ne hagyjuk a templomot és az iskolát! És ne hagyjuk anyanyelvünket, hagyományainkat! Teremtsünk munkahelyeket! S ahogy Ady István lelkipásztor felszólalásában mondta: – *Elsősorban magunkkal kell kezdjük. Mit tehetünk mi személy szerint? Mert vannak gyerekek, csak meg kell keresni őket, össze kell szedni őket, meg kell mosdatni őket, tanítani, nevelni kell őket.*

Mit hoz a jövő? Nem tudni. De a jövőért tenni kell, hogy a cselekedeteknek hasznos gyümölcse lehessen. Fontos visszaadni az ember bizalmát. Fontos, hogy a bölcső mellett, a szülőföldön találja meg mindenki önmagát, a megélhetését. Fontos, hogy az életünk, Isten segítségével, olyan legyen, amilyennek szeretnénk. Fontos, hogy ne féljünk a jövőtől, mert az sok szépet, jót és hasznosat tartogat számunkra. Fontos, hogy higgyünk a jövőben.

Higgyünk a fiatalokban, a gyerekekben, akik a jövőt jelentik.

FÁBIÁN ANDRÁS GY.

Réges-Régen TÖRTÉNELMI VETÉLKEDŐ

A Szászrégeni Magyar Napok hagyományos rendezvénye a Réges-Régen című helytörténeti vetélkedő. A Rákóczi Szövetség égisze alatt a Nagy F. Atila tanár által szervezett versenyre középiskolások nevezhettek be, akik a felkészítő hét alatt különböző tevékenységeken vettek részt. Ezek közül megemlítem az Élő történelem címet viselő beszélgetést Adorjáni Laci bácsival, a látogatást a görgényi egyházmegye levéltárába, a beszélgetést Nagy-Vajda Levente lelkipástorral, a városlátogatást, valamint a szász templom tornyába tett lá-

togatást Kiss Elemér kántor vezetésével. A verseny három részből állt: a csapatnév bemutatása (a választás megindoklása, érdekes tudnivalók a névadó helyszínről), kérdőív kitöltése (amelyben volt válaszadás, kiegészítés, összefüggés-elemzés, feleletválasztásos, asszociációs, valamint térképes feladat) és egy kutatási téma bemutatása, vetítéssel egybehangolva. A zsűri-nek négy tagja volt: Bodó Zoltán önkormányzati képviselő, Gécz Enikő, a Lucian Blaga Technológiai Líceum történelemtanára, Kozma József a Néprajzi Múzeum részéről és a Rákóczi Szövetség részéről Székely Rozália tanárnő.

Figyelembe véve a diákok felkészültségét és a bemutatás minőségét, a zsűri dicséretben részesítette a Macskaverem nevű csapatot, amelynek tagjai Dobai Szilárd és Rácz Milán voltak. Harmadik helyen végzett a Herbus csapat, amelyet Csorvási Júlia és Portik Zolt alkotott. Antal Krisztina és Ferenczi Andrea Időutazók nevű csapata került a második helyre. A győztes csapatot Szabó Emese Eszter és Erős Gergely alkotta és a Frisch-erdő nevet viselte.

Gratulálunk a résztvevőknek, és köszönjük a helyi RMDSZ, valamint a Rákóczi Szövetség támogatását, Székely György lelkipástornak, hogy újból rendelkezésünkre bocsátotta a radnótfájai református kistemplom termét, illetve a közönségnek a jelenléte és a kiegészítő színes információkat.

SZÉKELY ROZÁLIA

A versenyzők, a zsűri és a résztvevők

Időutazás a régi Régenbe

A történelmi séta Időutazás a régi Régenbe címmel új színfoltja volt a Szászrégeni Magyar Napok rendezvénysorozatnak. A részt vevő diákok, volt diákok, tanügyiiek, itthon élők, elszármazottak, fiatalok, idősödők közös időutazásra vállalkoztak városunk régi utcáin, megosztva egymással a múltbeli emlékeket emberekről, házakról, tettekről.

A séta nem kezdődhetett máshol, mint városunk büszkségénél, szimbólumánál, a gótikus stílusban épült evangélikus templomnál, amely közel hétszáz éve szemléli a „hegyen épült város” fejlődését. Itt elhangzott, hogy a kezdeményezés legfontosabb célja a helyi értékek megismerése és ezek népszerűsítése az érdeklődők körében; vállaljuk bátran történelmünket, legyünk büszkéek múltunk kincseire. Ám ez csak úgy érhető el, ha teszünk a múlt feltárásáért, megismeréséért. Ennyivel tartozunk szülővárosunknak, őseinknek. Először a helyi értékeket tárjuk fel, ismerjük meg, és majd azután következhet a nagyvilág.

A séta során többek közt megismerhettük Kohl István természettudós munkásságát, a Magas utca rejtelseit, a Tömlőc híd érdekességét, a „kalapos király” szálláshelyét, a Magyar Tanítóképző múltját, az UNESCO-örökséget képező főtéri épületegyüttes egyediségét, a Bálház irodalomtörténeti szerepét. A kétórás séta orgonakoncerttel zárult, amelyet Pozsár

Történelmi sétán

Róbert kolozsvári orgonaművész tartott az evangélikus templomban nagyszámú közönség előtt.

Köszönet a lelkes érdeklődők figyelméért, a kísérelt értékes, érdekes élménybeszámolóért. Meggyőződésem, hogy akik részt vettünk a sétán, különleges élményként könyvelhetjük el. Találkozunk 2016-ban, a szokásos helyen, a napóra alatt, hiszen a kutatás tárháza kiapadhatatlan forrás, és számos helyszín, utca, ház története vár jobb megismerésre.

NAGY F. ATILLA PROGRAMFELELŐS

Kereszthegy – bemutató Régenben

A Szászrégeni Magyar Napok rendezvénysorozata teret adott egy igen érdekes film bemutatójának is augusztus 28-án a DIO Ház nagytermében. A Kereszthegy és érdekessége abban áll, hogy emléket állít a második világháború határvédelmi harciban hősiességgel ellenálló erdélyi honvédeknek, a 65. székely honvéd határvadász csoportnak.

A játékfilmes elemekkel „fűszerezett” dokumentumfilm a HM Zrínyi Nonprofit Kft. Katonai Filmstúdiója és a HM Társadalmi Kapcsolatok és Háborús Kegyeleti Főosztály együttműködéséből született. A helyszín Erdély, a Gyergyói-

medence. A történések időpontja: 1944 ősze. Szereplők a magyar királyi 65. székely honvéd határvadász csoport veteránjai.

A Kereszthegy egy ezeröttszáz méteres magaslat a Görgényi-havasokban. A második világháború óta azonban több ennél, hősi emlékműként tiszteli a környék, mert a túlerő csapásai alatt itt veszték el apák és fiúk. A honvédelmi harcok és a hősök emlékére, a politikai fordulatok miatt, senki nem állított emlékművet.

Hét évtized múltán ezt a hiányosságot hivatott pótolni a film, amely a hősök emlékét idézi fel. A mozzgórugó a

gyergyóremetei Nagy József történész volt, aki Székelyföld második világháborús hadtörténetével foglalkozik. A rendezvény színvonalát emelte az ő jelenléte, aki társrendezőként élménybeszámolóival, érdekes ismertetőivel fűszerezte a bemutatót, meglátásai révén pedig bepillantást engedett a filmkészítésbe, a kulisszatitkokba.

Az előadás végén az érdeklődők személyes élményeket, helyi vonatkozású történeteket osztottak meg

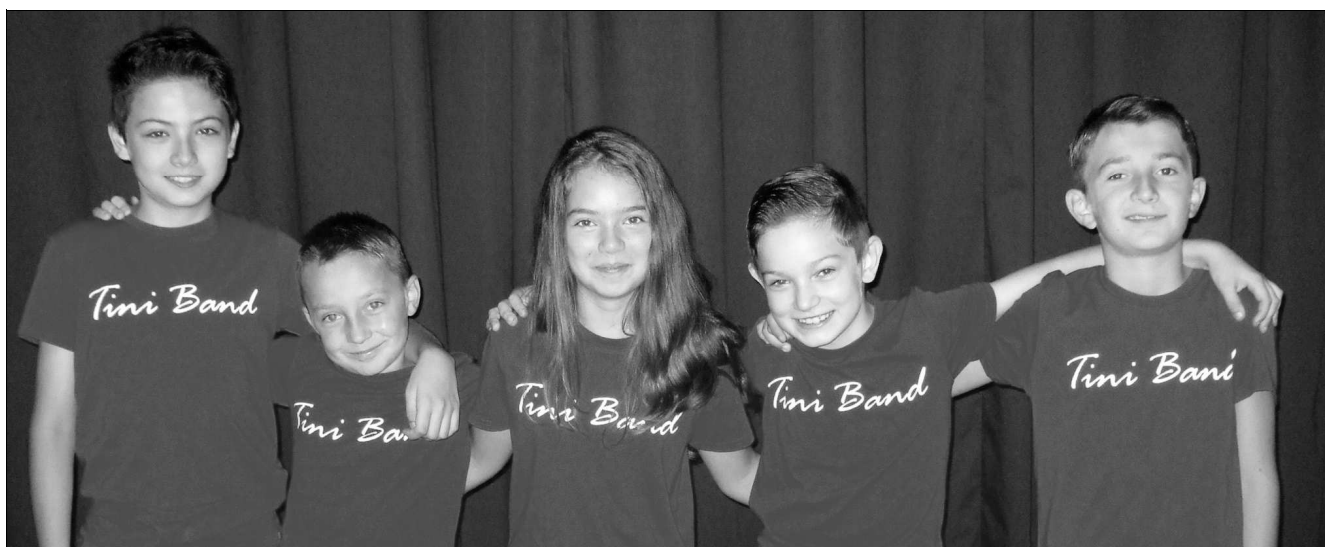
a közönséggel, és megfogalmazódott egy tartalmas előadás igénye is, amelyre hamarosan sort kerítünk.

Köszönet a közönségnek az érdeklődésért és Nagy József hadtörténésznek, hogy készségesen válaszolt felkérésünkre, elfogadva a meghívást, és lehetővé téve a film régeni bemutatását és a DVD-vásárlást. Várjuk mielőbb hadtörténeti előadások tartására is!

NAGY F. ATILLA

Vidám percek

Gyerekek gyerekekről, gyerekeknek

A Tini Band

A III. Szászrégeni Magyar Napok rendezvénysorozatából nem maradhatott ki a gyermekeknek szánt műsor. Erre augusztus 29-én délelőtt került sor az Eugen Nicoră Művelődési Ház nagytermében.

A jelenlevőket a szervezők nevében Demeter Mária tanárnő köszöntötte, majd átadta a szót a két műsorvezetőnek, Szabó Eszter IX.-es és Erős Gergely XII.-es diákoknak, akik, ha picit izgulva is, de a helyzet magaslátán álltak.

Közel két órán keresztül a kisiskolásoké és a gimnazistáké volt a színpad, azoké a gyerekeké, akik az elmúlt tanév folyamán kulturális rendezvényeken képviselték városunkat és megtisztelő eredményekkel tértek haza a különböző rendezvényekről.

Az előadást a Petru Maior líceum kisiskolásai nyitották meg, a szereplők a Vidám csapat tagjai voltak, Kolcsár Beáta és Újfalusi Boglárka, akik a Madárka, madárka népdalvetélkedőn III. helyezést értek el. Felkészítő tanítónő Kiss-Miki Melinda.

Nagy sikert aratott a Tini Band együttes. Azt is mondhatjuk, hogy egy kis csillag van a láthatáron. A Péter László, Nagy Endre, Péter Roland, Nagy Flórián és Borbély Bartis Zsuzsanna kisiskolásokból alkotott együttes a rockot kedveli – főleg a srácok –, de szívesen megmutatják tehetségüket más műfajban is.

Külön köszönet Péter Lászlónak, aki nagy szeretettel foglalkozik a Tini Banddel.

De nézzük, kiknek is tapsolhatott még a nagyerdemű.

Gergely Linda otthonosan mozog a népdal világában, ezt főleg nagymamájának köszönheti, aki együtt énekel vele, megismerteti vele a legszebb népdalokat. Linda a Madárka, madárka népdalversenyen II. díjat nyert. Felkészítő Géczi Melinda tanítónő.

Keresztes Szidónia a Madárka, madárka népdalvetélkedőn szintén II. helyezést ért el. Szidónia rendkívül csendes, visszahúzó kislány, aki azonban az éneklés során feloldódik, örömmel éneklé a dalokat. Szintén Géczi Melinda tanítónő készítette fel.

A Petru Maior líceum néptáncosai

Sikeresen szerepelt a Csim-Bumm ifjúsági és gyermekszínházi csoport négyes fogata – Antal Szilárd, Nagy Flórián, Sándor Tihamér és Antal Szabolcs – a Tiritarka oskola című jelenetben. A fiúk az erdőszentgyörgyi Színpad műkedvelő színházi találkozón alakítási díjat kaptak. A jelenetet a csoport vezetője, Fábíán András írta és rendezte.

A Gyöngyharmat néptáncsoport mezőségi táncot mutatott be. A csoport 2012 februárjában alakult az Alexandru Ceușianu iskolában Dénes Réka tanítónő és Dénes József tanár vezetésével. Tagjai olyan kiskolások, akik szívesen vállalják szabadidejükben a próbákat, és ezáltal segítik a magyar néphagyományok továbbélését. A csapatnak jelenleg 20 aktív tagja van, V. és VI. osztályosok. Táncoktatóik Kovács János és Simon Szabolcs.

Régi ismerősünk, Bondor Renáta is fellépett. A 13 éves diáklány a Florea Bogdan Gimnázium VII. osztályos tanulója. Óvodás kora óta jár különféle énekversenyekekre. Két éve kezdte el az énektanulást Gécsi Jancsi irányításával.

Ebben az évben is számos rendezvényen lépett fel: a szászrégeni városnapok, a felfalusi hagymafesztivál, a nagyfülpösi Szivárvány-napok, a Humana Regun Egyesület rendezvényei.

Vidám mesejátékkal léptek színpadra a Rosszcsontok tagjai, a Petru Maior líceum diákjai, felkészítő tanár Dénes Magdolna. Felléptek – többek között – az erdőszentgyörgyi Színpad színházi fesztiválon, Sepsiszentgyörgyön, ahol országos II. helyezést értek el, s mivel I. díj nem volt, ahogy ők mondták, a legjobbknak nyilvánították a csapatot. Tóth Zoltán Bolondos királyság, királyi bolondság című mesejátékát adták elő, melyet Dénes Magdolna, az oszi rendezett.

A népdal varázsa magával sodorta Borbély-Bartis Zsuzsannát is, a Petru Maior líceum V. B osztályos tanulóját. Zsuzsáról tudni kell, hogy már első osztályos korától felfedezték tehetségét a népdaléneklés-

ben. Folyamatosan fejlődött, és megfogalmazódott benne, hogy ha felnőtt, népdalénekes lesz. Ezért már kicsi korától minden évben benevezett a Madárka, madárka és a Hagyományörző rügyecskék népdalvetélkedőkre, ahol sikeresen szerepelt. Kiss Dána tanítónő készítette fel. Elárulunk egy kulisszatitkot is. Amikor az előadás egyik rövid szünetében rákérdeztem: – De Zsuzsi, akkor most hogy is van, a népdalt vagy a könnyűzenét meg a Tini Bandet szereted jobban? –, Zsuzsi huncutul rám mosolygott, és a Tini Bandnél bólogatott.

Szász Kamilla Noémi, a Petru Maior líceum IV. B osztályos tanulója sorozatos díjazottja a helyi versenyeknek. Ebben az esztendőben is dicséretben részesült a Hagyományörző rügyecskék rendezvényen, és III. díjat kapott a Madárka, madárka népdalvetélkedőkön. Felkészítette Bartha Kinga tanítónő.

Menyhárt Franciszka az Alexandru Ceușianu iskola tanulója. Franciszka is évente részt vesz a helyi szinten megszervezett népdalversenyeken, és hangcsengését különböző díjakkal értékeli a zsűri. Az idén a Hagyományörző rügyecskék vetélkedőn díjazták tehetségét, szorgalmát. László Eunika tanítónő készítette fel.

Az előadást a Petru Maior líceum néptáncsoportja zárta vajdaszentiványi tánccal. A csoport, mely 10 párból áll, a forduló, a korcos, a csárdás és a batuka táncrend elemeit vitte színpadra. Oktató és vezető Simon Szabolcs tanár.

A szervezők ezúton is köszönik a felkészítő tanítóknak, tanároknak, a szülőknak és nem utolsósorban a diákoknak, hogy a vakációs hagulat ellenére szabadidejükből áldozva részt vettek az előadáson. Köszönjük!

**SZABÓ ESZTER, ERŐS GERGELY,
FÁBÍÁN ANDRÁS GY.**

Magyarrégen a bajnok

Magyarrégen nyerte a III. Szászrégeni Magyar Napok keretében megrendezett kispályás labdarúgó-bajnokságot.

A bajnokságra az Avántul-pálya gyepszőnyegén került sor. Az eredetileg kétszorosra tervezett megmérettetésen, a radnótfájai Kaszások utolsó pillanatban történő visszalépése miatt, csupán hat együttes vett részt, így változott a találkozó lebonyolítási módja is, bajnoki rendszerűvé alakult, mindenki mindenki ellen játszott.

A részt vevő csapatok névsora, mely a végső rangsor is egyben:

I. Magyarrégen, II. Vitéz Mihály, III. Kerekerdő, 4. Dallas Cowboys, 5. Radnai Szomjas Bikák, 6. Pedagógusok.

Néhány mérkőzés eredménye: Kerekerdő – Magyarrégen 1-3, Radnai Szomjas Bikák – Dallas Cowboys 1-2, Pedagógusok – Magyarrégen 1-3, Magyarrégen – Vitéz Mihály 1-1. A magyarrégeni gárda sikere teljesen megérdemelt és vitathatatlan. A

A bajnok csapat

csapatok okleveleket, serlegeket kaptak.

(Részletes beszámolót következő lapszámunkban olvashatnak.)

SZABÓ ANTAL-LÓRÁND

Gulyásfőző vetélkedő

Isten segedelmével immár harmadik alkalommal tartjuk meg városunkban a magyar napokat. Ennek egyik legvonzóbb eseménye kétségkívül a gulyásfőző vetélkedő volt, amelyre kilenc csapat jelentkezett azzal az elsődleges céllal, hogy bemutassák, megőrizték a gulyásfőzés hagyományát, és átadják a következő nemzedéknek. Számunkra ez a magyar konyha ünnepe. Olyan közösségi program, amely egyékvácsolja a csapatokat és kialakítja a verseny szellemiségét.

A kilenc csapat 10 órakor vonult fel az előre kisorsolt helyekre, és megkezdődött az előkészület, a faaprítás, az üstök elhelyezése, a hagyma, a krumpli és más zöldségek előkészítése. Mindenki vidáman tevékenykedett a siker reményében. Előkerült a kisüsti, az ágyaspálinka. Viccesen át-átszóltak egymásnak a csapatok. Aztán sercent a gyufa, lángra kapott a tűz, és máris kavargatták a bográcsba került felaprított hagymát. Ez volt a nyitány, aztán amikor üvegesre dinsztelődött a hagyma, jöhettek a következő hozzávalók. Mindegyiknek külön receptje volt, ez belső titok, került bele zöldség, gomba, különböző húsok és persze a fűszerek. Mindegyre kóstolgatták, hozzá-hozzáadtak még egyet s mászt.

Kellemes háttérzene tette hangulatossá a tevékenykedést. Füst és finom gulyásillat keveredett.

Nagy volt a sürgés-forgás, mindenki igyekezett a legjobbat adni a végső cél érdekében.

Még párolgott a gulyás, és máris a színpadon volt a Pápai fúvószenekar, amely Pápai Sándor karmester vezetésével szívet-lelket simogatva szép magyar dalokkal szórakoztatta a nagyérdeműt.

Közben rendre érkeztek a szászrégeniek, üdvözölték a csapatok tagjait, volt aki távolabbról nézelődött, de olyan is volt, aki a bográcsba is bekukkintott, vicces megjegyzések közepette.

A sátrak sem voltak akármilyenek. Minden csapat ízlése szerint szépítgette. Magyaros kancsók, falvédők, felaggatott zöldségek, gyümölcsök díszítették, a jobb helyezés reményében. Voltak csapatok, amelyek vicces elnevezést adtak maguknak, mint a Bujdosó székelyek, a Férfifalók vagy a Varázsfafehér és mások.

A háromtagú zsűri aztán kóstolni kezdte az asztalukhoz vitt, rejtett számmal jelölt ételeket. A csapatok hasonló gulyást készítettek, kisebb eltérésekkel, ugyanazon alapanyagokból. Ezért a zsűrinek nagyon nehéz feladata volt. Minden csapat oklevelet kapott. Az állaga, íze és kinézete alapján elbírált gulyásokat a következőképpen díjazták: I. a Házi titok jó szívvel csapat, II. a Férfifalók, III. a Radnai csapat.

A versenyen a következő csapatok vettek részt: Abafája – Huszár csapat, Péter Loránd, Magyarrégen – Báthori Csaba János, Radnótfája – alsóvárosi rész – Portik János, Radnótfája – Puskás Péter, Vitéz Mihály körzet – Horváth Dániel, Házi titok jó szívvel csapat – Varga Loránd, Vállalkozók Egyesülete – Kroner Zoltán, 2-es körzet – Rád Sándor, Nőszervezet – Csorvási Ibolya irányításával.

Mindnyájan nyertesek vagyunk, jól éreztük magunkat, feltöltöttünk. Viszontlátásra 2016-ban! Mindenkit visszavárunk. Sokan voltunk az idei gulyásfesztiválon, de még nem elegenden.

ADORJÁNI LÁSZLÓ

Házi titok jó szívvel – a nyertes csapat

Térzene, néptánc és rockoratórium

Vasárnap délben a III. Szászrégeni Magyar Napokon a sportpálya melletti színpadon a városi fúvószenekar szórakoztatta a jelenlevőket.

Délután a helyi és a környékbéli néptáncsoportok léptek színpadra. Elsőnek a Verőfény szerepelt, amely mezőpalatkai táncot mutatott be a színpadon,

a színpad előtt pedig szentiványi táncrenddel rukkolt ki. A táncokat Simon Szabolcstól tanulta a kislüpfői táncsoport, melyet Nagy Hajnal vezet.

Ezután a Florea Bogdan iskola táncsoportja következett, melyet Gál Gabriella tanárnő vezet. A Gyöngyvirág néptáncsoport tagjai egy mezőszéki és egy nyárádmenti táncot jártak, amit Nagy Levente

Lehel, a Maros Művészegyüttes táncosa tanított be. Borbély-Bartis Zsuzsanna népdalokat énekelt. A következőkben a marosfelfalusi Báborka táncosai nyárádselyei és kalotaszegi táncokat roptak, oktató Duka Szabolcs, szintén a Maros Művészegyüttestől. A csoport vezetője Kovács Hajnal.

A néptáncelőadások sorát a szászrégeni Eugen Nicoară Művelődési Ház csoportja zárta. A Fábrián András által vezetett és Nagy Levente Lehel által oktatott Kerekerdő mezőszéki táncrendet járt.

Kezdődhet a koncert

Az est fénypontját az 1849... volt egyszer egy szabadságharc című rockoratórium képezte, Szabó Előd és Nagy Robert Brai alkotása. Az előadók olyan híres művészek voltak, mint Tóth Renáta, az egykori Kormorán együttes tagja, Kalapács József, a Pokolgép volt éneke, a remek hangú szászrégeni Szabó Gyula-Győző és neje, Márton Fruzsina. Az előadás színvonalát emelte a Gombos Róbert által készített látványterv, valamint a Székely Rozália által vezetett táncscsoport, melynek tagjait Kovács János koreográfus választotta ki a szászrégeni középiskolák magyar diákjai közül. Köszönjük a helyi RMDSZ, a Communitas Alapítvány és a Maros Megyei Tanács által nyújtott támogatást. Nemzeti imánkkal és a székely himnusszal zárult az est, melyet lampioneretgetés varázsolt még felemelőbbé.

SZÉKELY ROZÁLIA TANÁRNŐ

Sztárok és a SZISZ

Elszármazottak találkozója

A radnótfájai református nagytemplomban augusztus 30-án, vasárnap hármasszünnepek voltunk tanúi. A helyi református egyházközség idén hatodik alkalommal szervezte meg a Radnótfájáról elszármazottak találkozóját, amire mindig újkönyv vasárnapján kerül sor. Az úrvacsorai istentisztelet keretében az 50 éve konfirmált Zsigmond Sándor és Csernátóni Lajos, valamint a 25 éve konfirmált Sárkány, született Mihály Márta és Csorvási Szabó Loránd megerősítették egykori konfirmációi fogadalmukat. Az istentiszteleten ígért hirdetett Székely György lelkipásztor, az úrvacsora kiosztásánál segített Nemes Árpád nyugalmazott lelkipásztor és Rád András László gyakor-

nok. „Mindenki ment a maga útjára”, szöveg az ige és Isten szavai az idősek megbecsüléséről, tapasztalatuk elismeréséről, őseink, szülőföldünk tiszteletéről, az itthon maradás fontosságáról.

Áldás előtt Zsigmond Sándor az eseményhez kötődő gondolatait osztotta meg a jelenlevőkkel. A Humana Regun Egyesület részéről Menyei Ildikó Kiss Judit Ágnes Szó című versét olvasta fel, Fülöp Beáta Reményik-verseket mondott. Felolvasták Csorvási Szabó Gyula Sírás helyett című esszéjét, mely az itthon maradás, a szülőföld iránti szeretet gondolatát idézi fel.

MENYEI ILDIKÓ

Hitünk hűsége

„Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Máté 5/16.)

Ennek a világosságnak, a szeretet fényének a kisugárzását éreztem, amikor értesültem lelkipásztorunk, Székely György kezdeményezéséről, miszerint minden évben az augusztus 20-át követő vasárnap Radnótfáján megszervezzük az elszármazottak találkozóját. Éreztem, hogy a szívem megtelik nagy, általános meleggel, a lelkem a derűs idő nyugalmaival és a szemem a hajnal harmatával. Azt

mondtam: igaza van. Késedelem nélkül haza fogok menni. Mert nem is lehet más célunk ebben az életben, mint hogy megismerjünk mindent, amennyire lehetséges: a tarka, zezugos világot, a megbocsátó embereket, az egymásra morgó népeket, és amikor mindent megismertünk, akkor visszamenjünk oda, ahol otthon lehetünk. Otthon, ahol várnak a barátok, az ismerősök, ahol újra felidézhetjük

az ifjúság édes madarát. Várnak a temetőben domborodó sírok, halottaink, akiket soha nem lehet és nem is szabad elfelejteni.

Az egykori konfirmandusok találkozója személyes és közösségi ünnep. Egy falu népe számba veheti, kivé-mivé lettek fiai-leányai. Az ugyanabban az évben születettek egymással találkozva emlékekből merítenek, és új élményeket gyűjtenek a továbbhaladáshoz. De

személyes ünnep is: hálaadás a születésért és mindazért, amit kaptunk – a bölcsőhelytől, a falusfelektől, a családtól, a Jóisten-től. Lehetőség emlékezni azokra, akik már nincsenek közöttünk. Sajnos, évről évre többen hiányoznak a névsorolvasáskor.

Büszkeséggel tölt el, hogy nemcsak voltak, hanem most is vannak emberek, akik tesznek azért, hogy ez az élni vágyó közösség megmaradjon, megőrizze hagyományait és maximálisan kihasználhassa megmaradási esélyeit. A szórványkérés magyar közösségünk egyik legfontosabb ügye. Ezeket nem megmenteni, hanem megerősíteni és támogatni kell, úgy, hogy megmaradjon a magyar identitásuk, és a következő nemzedéknek is átadható legyen. Minden magyar számít. Ehhez azonban nem mellévehető, dicsekvő egyénekre, hanem olyan emberekre van szükség, akik tudják, mi a kötelességük közösségükkel, népükkel, nemzetükkel szemben. Akik a jövőért dolgoznak, azoknak nem ad pecsétet írást a világ. De ez is eljöhét egyszer. Megadja azt is az Úr, mihelyt

eljutunk oda, hogy nemcsak egynéhányan, de jó sokan, magyarokként, kiérdemeljük, hogy ne csak múltunk, de jövőnk is legyen. Ma újra sikoltóan aktuális a 27 évvel ezelőtt Végh Antal Erdély, 1988 (útirajz) című írásában feltett kérdés: De mi lesz a harangokkal? Megfogyva bár, de törve nem..., még mindig itt élünk szülőföldünkön, és szerves részei vagyunk az újra egyesülő magyar nemzetnek. Őrizzük a szót, a hitet, megemlékezünk ünnepeinkről.

Földiek, barátaim, akik együtt indultunk s érkezünk ide, akik hidat építettünk a múlt és a jövő között, habár arcunk barázdált, hajunk őszes, mégis arra kérlek, hogy ennek a hídnak a pilléreibé építsük be azt, amit a múltból a jövőbe átvinni érdemes: a szeretetet és az összefogást. Szeretni meg annyit jelent, mint örülni mások boldogságának, és mi ezúttal mindannyian nagyon boldogok voltunk. Merjünk tehát továbbra is közösen nagyot álmodni, hogy önbizalommal, aka-

A radnótfáji nagytemplom
Fotó: Magyary Hunor

rattal, erős hittel megvalósíthatassuk életünk egyik legnagyobb és legszebb sikerélményét: maradandót alkotni itt e földi létben és magyar embernek maradni mindig, minden körülményben.

ZSIGMOND SÁNDOR

Követendő példa

Az abafáji RMDSZ-körzet harmadik alkalommal szervezte meg a hagyományörző programot. Erre július 25-én került sor Gál Imola családi házában egyik melléképületében. Ezáltal beigazolódott, hogy nincs szüksége színpadra, kárpított ülésre a kis, de annál aktívabb abafáji magyar közösségnek.

A program tartalmas és változatos volt. A rendezvényt a körzeti RMDSZ nőszervezetének fent említett elnöke és Kelemen Szabolcs körzeti elnök nyitották meg, és konferáltak. Nagy Endre Dániel 9 éves ígéretes kis művész gitárszólót adott elő. Megható volt Menyei Ildikó könyvtáros, a Humana Regun Egyesület elnökének szavalata Az

idős emberek imája címmel. Vajdaszentiványi táncokat adott elő a Petru Maior líceum néhány lelkes diákja. Énekelt a helyi református egyház vegyes kara, gitárkísérettel. A Demeter házaspár éneke megérintette a nézőket.

A műsor második felében, amit a szervezők meglepetésnek szántak, Demeter Pál nyugalmazott tanítót köszöntötték, aki több évtizeden át szakértelemmel, önzetlenül, a népnevelés híveként végezte hivatását. A nagy tiszteletnek és szeretetnek örvendő mindenki Pali bácsija munkássága során hűségesen szolgált Vajdaszentivány, Szászrégen, Nagyfűlpös, Fickó tanintézményeiben.

Nem maradhatott el Magyarosi Levente tiszteletes laudációja az ünnepelt egyházközségi szerepvállalásáról, amely elgondolkodtatta a jelenlevőket. Ezt követte Nagy András helyi RMDSZ-elnök üdvözlője, aki elismerő oklevelet adott át az ünnepeltnek.

Végezetül Pali bácsi két itthon maradt fia, Győző és Attila köszönték meg édesapjuknak a nevelést és jó példát, amit tőle kaptak.

Pali bácsi könnyes szemmel válasszolt mindannyiuknak, aztán házastársa mellé ült, aki igencsak gyakran törölgette a szemét.

Demeter Pál Dextrászéplakon született 1938. szeptember 9-én. Az elemi iskolát követően a régeni

tanítóképzőben szerzett oklevelet 1956-ban. 1998-ban vonult nyugdíjba, de még 10 évig tanított. Már a kezdetekkor, a tanítás, nevelés mellett, a munkája értelmét a néptánc és népművészetek ismertetésében látta, amiért áldozatot vállalt. Ebben a munkában megértő társa, felesége segítette, aki a kiállításokra is elkísérte.

Munkáját siker koronázta, sokszor megdicsérték, kitüntették, a legértékesebbnek ezek közül az Ezüstgyopár díjat tartja, amelyre

Demeter Pál bácsi

nagyon büszke. A tánc szeretetét a nagypjától örökölte, aki nagy táncos volt.

Demeter Pál büszke arra, hogy Vajdaszentiványon újraélesztette a néptánc iránti érdeklődést, kiteljesítette és repertoárba szedte a küküllői és nyárádmenti, valamint a sófalvi táncokat.

Továbbá büszke három fiára, akik szintén kedvelik a zenét és táncot.

Végezetül csoportokba verődve folytatódott a beszélgetés a múlttól, a jelenről, a jövőről, a hogyan továbbról és más közösségi dolgokról.

Közben észrevettük, hogy a szabadban, a bográcsban rotyog a gulyás, illata betöltötte a helyiséget, ahol szorgos kezek már az asztalt terítették, előkerültek a háziszóttessel letakart lócák, mindenki asztalhoz ült és jóízűen kanalazta a finom, párolgó ételt.

A szervezők

Rendkívüli élmény volt, köszönöm, hogy ott lehettem!

Isten éltesse, Demeter Pál tanító bácsi! Egészséget, nyugodt éveket, boldogságot kívánunk családjá köreiben!

ADORJÁNI LÁSZLÓ

Továbbképző tanfolyamok

A szászrégeni Eugen Nicoară Művelődési Ház keretében működő Népi Egyetem a 2015–2016-os tanévben is várja a jelentkezőket 3–4 és 6 hónapos továbbképző tanfolyamokra.

– A 2014-2015-ös iskolai évben hat kurzust szerveztünk, melyeken összesen 42 hallgató vett részt, legtöbben, tizenöten az elárusító-pincér-cukrász-szakács mesterséget sajátították el. A női fodrászat, kéz- és lábápolás (manikűr, pedikűr) szakképzésen tizenketten vettek részt. Heten disc jockey-nak tanultak, négyen a villany-szereléssel, két személy pedig a számítástechnikával ismerkedett. A tanfolyamokat – az előző évekhez hasonlóan – szakemberek, mérnökök, tanárok, informatikusok és közgazdászok tartották. A végzős hallgatók a szóbeli és gyakorlati vizsga sikeres letétele után oklevelet kaptak, mely hitelesíti felkészültségüket.

Az új tanévben a következő tanfolyamok közül lehet választani: három hónapos képzés vasbetonszerelő, autóbádogos, szabó szakmákban. Négy hónapos kurzus fodrászat, fényképezés, villanszerelés, autómecani-

kus, pincér-cukrász-szakács szakmákban indul. A hat hónapos továbbképzésre azokat várják, akik hegesztés, épületgépészet, kőművesség, szobafestés, bútorasztalos-ság és ácsmesterség, tévéjavítás, gyorsírás-titkárság, számítógépes könyvelés, számítógépes adatfeldolgozás, tejtermék-feldolgozás és idegen nyelvek – angol, német, olasz, spanyol – terén szeretnék képezni magukat – tudtuk meg Dorin Șerbănescu szakreferenstől.

Az említett tanfolyamokon kívül kérésre más szakmákban is indítanak továbbképzést, mint például manikűrözés, pedikűrözés, elárusító, virágkertészet.

A kurzusokra szeptember 30-ig lehet beiratkozni az Eugen Nicoară Művelődési Ház székhelyén – Kórház utca 11. szám. A tanévnitő október elsején délután 5 órakor lesz a szászrégeni művelődési házban. Bővebb felvilágosítással a 0265/520-887 vagy a 0265/512-779-es telefonszámokon szolgálnak. E-mail cím: casadecultura.rehgin@yahoo.com

FÁBIÁN ANDRÁS GY.

Erősítsétek meg a szíveteket! (1.)

KVICS a CSIT-en

Aki Csíksomlyóra jön, az hazajön – hangzott el a 2015-ös CSIT nyitó szentmiséjén. E szavak hallatán elcsodálkoztam, hogyan is jöhetek haza egy olyan helyre, ahová először toppanok be, csupán öt napra, de hirtelen a mondat értelmet nyert, mikor a kegytemplomban ezer fiatal egyszerre zengte a Krisztust dicsőítő énekeket és egyszerre mondta Atyánktól tanult imánkat. Akkor valóban éreztem az otthon melegét Szűz Mária szobrára szegezve a tekintetemet, és tudtam, hogy egy család vagyunk mindannyian, akik idén eldöntöttük, hogy megerősítjük szívünket a Csíksomlyói Ifjúsági Találkozón.

Mindez úgy kezdődött, hogy a KVICS sietve vonatra szállt egy derűs hétfő délután, nem sejtve még, milyen meglepetéseket rejt az idei tábor a résztvevőknek...

De mi is a KVICS?

A Krisztus Világossága Ifjúsági Csoport, amelynek tagjai mi vagyunk, néhány jókedvű és barátságos szászrégeni emberke, akik idén csoportként vettek részt a különleges programokon. Annak ellenére, hogy a kis csoportokban szétszóródtunk, örömmel töltött el, hogy együtt tomboltunk a koncerteken, hajkurásztuk a darazsakat étkezésekkor, részt vettünk a szentmiséken, táncoltunk, énekelünk, játszottunk és kacagtunk. Nem is csoda, hisz a boldogság és a mosoly megpecsételte a CSIT minden egyes napját, kezdve az álmos reggeli tornáktól a cserkészek elcsendesedésre való figyelmeztetéséig.

A tábor ideje alatt, korosztályonként csoportosulva, Meinolf Wacker németországi pap, Jakabos Barnabás jezsuita szerzetes, illetve Fülöp László gelencei segédlelkész előadásait hallhattuk a színdarabok és a dicsőítések befejeztével. Nekünk „Laci atya” és

A szászrégeni KVICS

segítője, Terike nyitotta fel a szemünket Isten végtelen és feltétel nélküli szeretetére, arra, hogy a tükörbe nézve az Úr egyedi és gyönyörű teremtményét láthatjuk, illetve arra is, hogy mindannyian az Ő gyermekei vagyunk és tévedhetünk, ezért nyugodt szívvel bocsássunk meg embertársainknak. Felejthetetlen élmény volt ilyen velős és őszinte beszédek hallgatni olyan emberektől, akik saját életpályájukat mesélték el. Ezt követően mi kis csoportjainkban megemésztettük az elhangzottakat és megismerhettük csoporttársaink életfoszlányait.

A délutánok alkalmat nyújtottak, hogy ne csak elménket, hanem testünket is megmozgassuk, ezért ki-ki választhatott a rengeteg kézműves-, lelkeségi, sport- és kommunikációs tevékenység közül. Részt vehettünk a családpsztoráción vagy krízisintervención, karkötőt készíthettünk, pótlót festhettünk, belátást nyerhettünk az élményszínházba vagy az ír táncba, de szervezték CSIT-

olimpiát és bubifocizást is a többi aktivitás mellett.

Egyik délután a szerzetesek titokzatos világát ismertük meg a különböző rendezvények tagjai által, végül pedig a nővérek és a ferencesek élőben válaszoltak a kíváncsiskodó táborozók kérdéseire, mint például arra, hogy miért jó szerzetesnek lenni, mit jelképez a viseletük vagy mi történik, ha szerelmeseink lesznek. Aznap mindenki szükkületkor a kegytemplomba sietett, a szentségimádásra, amit többségünk az est fénypontjaként emlegetett. Nem sok alkalom adódik arra, hogy csendben elbeszélgesünk az Úrral, miközben szelíd gitárhang szárnyal a hatalmas templomban, és körülöttem őszinte könnyek hullnak a padokra. Számomra felbecsülhetetlen érzés volt ott lenni. Mámorító volt a félmály, a kis gyertyák az oltár előtt és a Szűzanya feje körüli fények, melyek mintha a szívembe világítottak volna. Olyan őszinte és tiszta érzés volt a lelkemben... szeretet és boldogság. A szentség-

imádáskor csak én voltam és Isten, aki evezőket adott a problémák örvényében.

Ám a CSIT nemcsak halk üzemmódban működött, hiszen első este „visszhangzott a Hargita, miközben néptáncot jártunk, és utolsó éjjel is hallani, látni lehetett, ahogyan először a Made by God résztvevői bizonyították tehetségüket, majd Angelic Jonathan és Csiszér László dalra, tánra perdítette a tapsoló tömeget.

Az első CSIT-em tehát nem egy egyszerű, sablonos tábornak bizonyult, hanem ajándéknak, hiszen új

barátokkal, megerősített barátságokkal, élményteli pillanatokkal és szeretettel gazdagodtam alig öt nap alatt. Ahogy az idei CSIT-himnusz is mondja: „reméltem, hittem, lesz rá alkalom, hogy találkozzak Vele”, én is úgy érzem, hogy nemcsak nekem, nemcsak a KVICS-eseknek, hanem mindenkinek, aki ott volt, eljött ez az alkalom.

(A lap októberi számában az élménybeszámolókkal folytatjuk.)

PORTIK KRISZTA

Gyí, Paci, gyí, Szabi, vágtassunk!

RADNÓTFAJAI IFISEK A HARGITÁN, KERESZTYÉN LOVAS TÁBORBAN

Gondozók és gondozottak

A tiszteletes úr az egyik IKE-órán azzal állt elő, hogy részt fogunk venni egy kerekesszékes, keresztyén lovas táborban. Egy kicsit mindenkit sokkolt a hír, de volt aki elfogadta és jelentkezett, és volt aki nem, az itthon maradván kimaradt egy felejthetetlen, élményekkel teli akadálymentesítő, érzékenyítő táborból.

A tábor előtti ifiórában találkoztunk a marosvásárhelyi mozgássérültek egyesületének vezetőivel, Jancsó Istvánnal és Kovács Szabival. A két főszervező ismertette a programot, elvégeztünk pár játékos gyakorlatot, és adtak néhány tanácsot.

Egy hétre rá, valamennyiünk izgalmára, elindultunk a táborba.

Ifisként három fiú és öt lány – egyikük kerekesszékesként, és az édesanyja – jött velünk, öt segítő, a frissen kiküldött PSP-programos gyakornok Rád András László és felesége, Anita, az énekes-zenész Ördög testvérek, Ödi és Timi, Erős Csilla egyetemista, alapítvá-

nyi önkéntes valamint a vezető lelkipásztorunk. Két és fél óra alatt meg is érkeztünk a Hargitára. Eredetileg azt terveztük, hogy sátorban fogunk lakni, de mire megérkeztünk, elkezdett esni az eső, így semmi sem lett a sátorozásból, a kétszázötven főt befogadó tábor egyik épületében, a kápolna alagsorának három szobájában szállásoltak el.

Az első találkozás a kerekesszékesekkel kissé megrendítő volt. Gyerek, fiatal, középkorú és idősebb mozgás- és halmozottan sérült, valamennyien személyi segítővel és a szervezőkkel együtt mintegy hatvanan, na meg mi ifisek tizenöten ültünk körbe az ismerkedéskor. A megbeszélésen mindenkit beosztottak a csoportjába, összesen négy csoport volt, és kijelölték lelki és programvezetőjét.

Első este kis csoportos ismerkedés, zászlókészítés és himnusz kitalálása volt. Ezek után mindenki úgy döntött, hogy lefekszik, és kipihen a napi fáradalmakat. Másnap a napot tornával kezdtük, utána reggeli.

Mindennap reggeli után volt áhítat, ami abból állt, hogy naponta másvalaki elolvasta a napi igét és elmondta gondolatait ezzel kapcsolatosan, előtte és utána pedig ifjúsági énekeket énekeltünk.

Az áhítat után következett a lovaglás, masszáz, ebéd, majd megint lovaglás, masszáz és kis csoportos beszélgetés, ahol mindenki elmondhatta, hogy mi történt vele vagy a családtagjával, ezután jött a vacsora.

Ez a program ismétlődött egész héten, kivéve, hogy mindennap vacsora után a résztvevők szórakoztató előadására került sor, volt szavalóest, karaoke, zászlóbemutató, filmnézés, a nagycsoport megismerése és oklevélkiosztó.

Szinte leírhatatlan az az öröm, boldogság, ami a mozgásképtelenek arcáról sugárzott lovaglás közben, a kis marosszentgyörgyi Dalmi életteli hangja még mindig a fülembe cseng: ...gyí, Paci, gyí, Szabi, VÁGTASSUNK!!!

Egyik nap mi, ifisek elmentünk a Balu parkba, ahol csak hét fok volt és mindenki fázott, de akadt köztünk egy nagyon bátor ifis, aki megcsinált egy egész nagy pályát.

Bár az idő nem kedvezett, eléggé hideg volt és fújt a szél is, mégis mindannyian nagyon jól éreztük magunkat, rengeteg szeretetben volt részünk, nagyon jó hangulatban, felejthetetlenül szép élményekkel gazdagodva tértünk haza, úgy köszönve el a táborozóktól, hogy a következő évben ismét találkozunk.

Köszönet a támogatóknak, a szervezőknek, a résztvevőknek és hála legyen Istenünknek!

SZÉKELY ZSÓFIA IFIS

Gyí te Paci!

Újabb nyár, újabb Csiperó!

A szászrégeni Florea Bogdan Gimnázium Gyöngyvirág néptáncsoportja életre szóló élményekkel gazdagodott az idei nyár folyamán. Augusztus 1-je és 10-e között vendégül látták

a kerekegyházi Móra Ferenc Iskola diákjait és tanárait, akik tavaly házigazdáik voltak a CSIPERÓ fesztiválon. Szívszorogva vártuk, számoltuk a hónapokat, heteket, napokat és órákat a viszontlátásig azzal a csapattal, amely tavaly nekünk fantasztikus nyaralásra adott alkalmat.

Az Európa Jövője Egyesület, valamint a CSIPERÓ fesztivál gondolata 1990. szeptember 29-én körvonalozódott, azzal a céllal, hogy a kecskeméti gyerekeket megismerteti Európa gyermekeivel a gyermektalálkozók során. Az alapötlet az volt, hogy a kontinens országaiból gyermekeket hívnak meg, akiket kecskeméti iskolák látnak vendégül. A külföldi gyerekek családoknál laknak, majd a következő évben a külföldi csoportok hívják viszontlátogatásra magyar vendéglátóikat. Az egyesület csupán annyit kér, hogy vigyenek magukkal nyelvi nehézségek nélkül átadható

ajándékot, zenét, táncot, olyan műsort, mely megismerteti kultúrájukat másokkal.

A két évente megrendezett találkozók során több mint 15.000 gyermeket láttak vendégül a világ 35 országának mintegy 150 településéről. A találkozókra Európán kívülről is érkeztek vendégek, például az Amerikai Egyesült Államokból, Kanadából, Ausztráliából, Izraelből, Japánból, a Koreai Köztársaságból.

1991-ben, az első gyermektalálkozón, mindenki kedvencévé vált Csiperó. A kedves, kerek hasú madárkát Szabó Csilla álmodta meg, aki az egyesület pályázati felhívására jelentkezett.

2012-ben a szászrégeni Rügyecskék néptáncsoport kapott meghívást a rendezvényre, rá két évre, 2014-ben a Gyöngyvirág néptáncsoport is a meghívottak között volt. Mindkét táncsoportot Gál Gabriella tanárnő vezeti, táncoktató Nagy Levente Lehel, a Maros Művészegyüttes táncosa.

Tavaly Kecskeméten és Budapesten igazi kalandokban volt részünk: sárkányhajóztunk, próbáltuk legyőzni a tériszonyunkat a Kalandparkban, játszottunk, és meg egyebeket is kiprobáltunk. A Csiperó

színpadán öt alkalommal mutattuk be táncainkat, melyekkel büszkén képviseltük Erdélyt.

Nagy lelkesedéssel készültünk az idei Csiperóra, terveztünk, számoltunk, próbáltunk egy szeletnyi Erdélyt megmutatni vendégeinknek. A 10 nap alatt minden volt: kirándulás fazekasműhelyben Korondon, igazi irodalomórát tartott Farkaslakán Tamási Áron testvérének gyereke, a sóbányában Parajdon, a sóhegynél és a Medvetónál sétáltunk Szovátán, a Teleki-Tékában, a várban Marosvásárhelyen, Marosvécsen a Kemény-kastélyban, a Békási-szorosban és a Gyilkos-tónál kalandoztunk, hangszergyárat látogattunk, strandoltunk, sportoltunk, játszottunk, hegyi pataokban lubickoltunk, a kislüpfői Szivárvány Házban gulyásoltunk, születésnapoztunk, egyszóval barátkoztunk és jól szórakoztunk.

A szászrégeni művelődési ház nagytermében előadást is tartottunk a házigazdák és a vendégek közreműködésével. A magyarországi CSIPERÓ csoport a Lúdas Matyi című drámajátékot mutatta be. Az elő-

Csiperó

adás végén bejelentették, hogy a Gyöngyvirág néptáncscsoport meghívást kapott a 2016-os Csiperóra is.

A fárasztó, de nagyon kellemes táborozás hamar eltelt, ígéretük közepette a búcsúzás napján majdnem mindenki könnybe lábadt szemmel figyelte, hogy a magyarországi barátaink kisbusza elhagyja az iskola udvarát. Viszontlátásra, Kecskemét, 2016-ban!

VORMAIR ANITA-INGRID

VI. B, Florea Bogdan Gimnázium

Dupla vagy semmi

MAROSVÉCSI NYUGDÍJASOK BUKOVINAI KIRÁNDULÁSA

Tizedik alkalommal szervezett kirándulást az önszervező nyugdíjpénztár marosvécsi fiókszervezete. A nagy érdeklődés miatt ezen a nyáron – alulírott szervezésében – kétszer „ruccantak ki” a marosvécsi nyugdíjasok.

Az első kirándulás július 24-25-én volt Bukovinába. Gyilkos-tó, Békási-szoros, Văratec kolostor, Agapia kolostor, Humulești – Ion Creangă szülőháza –, majd a voroneți-i, a sucevițai, moldovițai

kolostorok, Dornavátra, Beszterce meglátogatása szerepelt a programban. Ötven személy vett részt rajta Kun László történelemtanár vezetésével, aki valóságos történelemórákat tartott, és nagyon pontosan és színesen beszámolt az útvonal nevezetességeiről.

A második kiránduláson, ugyanazon az útvonalon, augusztus 21-22-én harmincketten vettek részt. A csoportot

a Teleki Téka munkatársa, Kovács Gorboi György vezette, aki szintén a helyzet magaslatán volt, szakszerűen ismertette a kolostorok és a települések történelmi szerepét.

A csoportok elszállásolása mindkét alkalommal a Tg Neamț-i Medve panzióban, nagyon jó körülmények között történt.

Ezúton mondunk köszönetet Kun Lászlónak és Kovács Gorboi Györgynek, akik idegenvezetésből jeleskedtek, a szászrégeni nyugdíjasok önszegélyző pénztárának és elnökének, Stoica Leonnak az anyagi támogatásért. A kirándulásokon a jókedvhez Ördög Ferenc polgármester és Barta Jenő RMDSZ-es tanácsos szilvóriumra és Gorbai István gyergyói kalácsa is hozzájárult. Nem szabad megfeledkeznünk a két gépkocsive-

zetőről sem Merdariu Cosmin és Totpál Attila személyében, akik megértését és hozzáértését nagyra értékelik a csoportok.

Köszönet a marovécsi nyugdíjasoknak, hogy ilyen szép számban részt vettek a kirándulásokon. Jövőben hova, merre? Ha a Jóisten egészséget és erőt ad, újra útra kelünk.

**GORBAI ISTVÁN,
A MAROSVÉCSI ÖNSEGÉLYZŐ NYUGDÍJPÉNZTÁR
FELELŐSE**

Augusztusban két nagyszabású rendezvény volt Marosvécsen: a helikoni találkozó és az 50-évesek kortárstalálkozója. Mindkét eseményről részletes beszámolót közlünk októberi lapszámunkban.

Szeptemberi eseménynaptár

1-jén (1939) Németország megtámadta Lengyelországot; **kezdétét vette a II. világháború.**

3-án (1813) született **Eötvös József** jogász, író.

4-én (1805) született **gróf Mikó Imre** történész, mecénás.

4-én (1965) halt meg **Albert Schweitzer** elzászi német teológus, lelkész, filozófus, orgonaművész, tanár, orvos, Nobel-békedíjas.

5-én (1942) hunyt el **Móricz Zsigmond** író, újságíró, szerkesztő, a 20. századi realista prózairodalom legismertebb alakja.

9-én (1828) született **Lev Tolsztoj** orosz író.

16-án (1876) hunyt el **Mikó Imre** történész.

19-én (1802) született **Kossuth Lajos** államférfi.

19-én (1922) született **Majtényi Erik** romániai magyar költő, író.

20-án (1897) született **Tamási Áron** Kossuth-díjas író.

21-én (1791) született **Széchenyi István** politikus, író, polihisztor, közgazdász.

26-án (1945) halt meg **Bartók Béla** zeneszerző, zongoraművész, népzene kutató, a közép-európai népzene nagy gyűjtője, a Zeneakadémia tanára; a 20. század egyik legjelentősebb zeneszerzője.

27-én (1772) született **Kisfaludy Sándor** költő.

28-án (1817) született **Tompa Mihály** költő, a népi-nemzeti irodalmi irányzat egyik legjelentősebb képviselője, református lelkész.

30-án (1887) született **Kelemen Lajos** levéltáros, történész.

30-án (1927) született **Bajor Andor** erdélyi magyar író, költő.

30-án (2006) halt meg **Sütő András** Herder- és Kossuth-díjas erdélyi magyar író.

Gyógynövényhoroszkóp

Szűz: VIII. 24 – IX. 22.

A testére figyelő ember

Habitus: biztonságérzetednek és nyugalmadnak elengedhetetlen feltétele a rendezett magánélet, a megnyugtató anyagi helyzet és a biztonságos állás.

Betegségre való hajlam: emésztőrendszeri, valamint idegrendszeri betegségek.

Gyógynövény: kontyvirág, macskagyökér.

Felhasználási javaslat: fürdőd úgy készítsd el, hogy kamillát, levendulát és macskagyökert

összecsomagolsz egy kis gézbe, és ezt tartod a vízcsap alá, amikor teleengeded a kádat. A kontyvirágot (*Arum triphyllum*) mint homeopátiás szert érdemes használnod, amikor makacs rekedtség gyötör.

+1 tipp

Ha a sok stressz miatt nehezen tudsz elaludni, igyál egy csésze forró tejet, amelybe egy tk. mézet keversz. (Ha nem szereted a tejet, a méz önmagában is segít az álmatlanság elűzésében.)

NET-FG

Kontyvirág

Ne vessünk együtt !!!!

Esküvője után kérdezik Kovácsot a kollégái:

- Na, milyen a házaselet?
- Tudjátok, hamarosan megáld minket az Isten egy pufók, visító, fogatlan teremtménnyel.
- Csak nem babát vártok?
- Nem, anyósom hozzánk költözik.

Rendszerváltás Oroszországban. A párttitkár idegesen járkal az irodájában. Egyszer csak megkérdezi a falon lógó Lenin-képet:

- Iljics, Iljics, mi lesz velünk?
- Mi lenne? – szól a kép.
- Engem lekasztanak, téged meg fel.

A rendőr és családja új lakásba költözik. Rendezkednek, kijelölik a falon a képek helyét is. A férj egy széken állva, kalapáccsal a kezében várja, hogy az asszony odaadja a szöveget. Az asszony véletlenül fordítva adja, úgy, hogy a szög feje áll a fal felé.

- Anyukám! Adj egy másikat!

Börtönben

Nem látod, hogy ez a szemközi falba való?

Idős székely házaspár ücsörög a ház előtt. Morfondíroznak az öreg:
– Te anyjuk! Ha egyikünk meghal, én beköltözök a városba...

A koncentrációs táborban a parancsnok:

- Hozzák ide a legkeményebb zsidót!
- A katonák elmennek, majd egy koszos, rongyos, öreg zsidóval térnek vissza. A parancsnok meg is jegyzi.
- Ez a legkemé-

nyebb zsidó a táborban?

- Ez, uram.
- Mindegy, vigyék a kazánba!
- Mire a zsidó:
- Már megint?

– Jársz még ahhoz a belvárosi orvoshoz?

- Minek járnék? Rólam már minden orvos lemondott.
- Uristen! Miért?
- Mert egyiknek sem tudok fizetni.

A románok bejelentik, hogy felépítik a világ legnagyobb stadionját. A vállalkozáshoz minden ország segítségét kéri. A felajánlások sorban meg is érkeznek minden országtól, kivéve a magyarokat. Rettentő diplomatikusan felteszik a kérdést:

- Hát ti, magyarok, mit adtok?
- Miért, a telek nem volt elég?

**A 19. ES 20. ÖLDALT
ÖSSZEÁLLITOTTA:
FÁBIÁN GIZELLA**

Kaszagép

**SZÁSZRÉGEN és
VIDÉKE**

Kiadja a SZÁSZRÉGENI
KOLPING CSALÁDI
TÁRSULÁS
ISSN 1454-6183

Alapító tagok: Adorjáni László, Csernáttoni József, Demeter József, Pakó Benedek, Márk Endre +

Újságtanács: Bözödi Sándor, Csernáttoni József, Fábíán András György, Nagy F. Atilla, dr. Zsigmond Zsolt.

Főszerkesztő: Fábíán András György

Szerkesztőbizottsági tagok: Balla Árpád, Kiss-Miki Melinda, Nagy F. Atilla, Nemes Árpád, Szabó Antal, Székely Rozália.

Weboldal: Madaras Péter

A műszaki szerkesztést és a nyomdai előkészítést az **IMPRESS KIADÓ** végezte.

Készült a marosvásárhelyi I. I. MUREȘAN ȘOMFĂLEAN ANDREI DORIN nyomdában.

A névvel és névjeggyel ellátott írásokért szerzőik felelnek.

Internet: www.regen-videke.home.ro

E-mail: madaraspeter@yahoo.com

fandras59@yahoo.com

Támogatók: RMDSZ, Communitas Alapítvány, az RMDSZ országos szervezete

Ára: 3 lej